

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ὁκτωβρίου δεκάτη κι' ὀγδόη
κι' ἀριθμάρουν Ἑρμῆδες Κερδοῖοι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημυρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Πεντακόσα λογαριάζω κι' ἐνενήντα σὺν ἑπτὰ,
καὶ δοξάζω καὶ θαυμάζω τόσα μούτσουνα σεπτὰ.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Σὺ ποῦ τρῶς τὸ ψωμοτύρι
ἔχεις μάτια, κακομοίρη,
καθὼς ἔλεγε κι' ὁ Χάμλετ 'στὴν Γερτρούδη τὴν μητέρα ;..
κύτταξε 'λιγάκι πέρα.

Κύττα μιά γρηὰ πανοῦκλα,
ἓνα σκέλεθρο ξερὸ . . .
τοῦ συρμοῦ τσακίστρα κοῦκλα
θὰ γενῇ μὲ τὸν καιρό.

Κύττα την . . . μυρίζει χῶμα,
πέρνει ροῦχα καὶ βραχιὰ . . .
Παναγία μου τί στόμα,
ποῦ σέ κάνει μιά μπουκιὰ.

Κύτταξέ την πῶς τρυπώνει
μέσ 'στὸ στρίμωγμα τοῦ κόσμου,
καὶ τὸ χέρι της ἀπλόνει
καὶ φωνάζει «δός μου δός μου.»

Ἔχεις μάτια, Περικλέτο ;
κύττα την πῶς προχωρεῖ . . .
Στρατιωτικὸ κασκέτο
'στὸ κεφάλι της φορεῖ.

Ὅσο πάει κι' ἀγριεύει,
καὶ τὴν βλέπουν οἱ μεγάλοι
νὰ γυρνᾷ, νὰ ζητιανεύη
μὲ Κορῶνα 'στὸ κεφάλι.

Χθές προχθές κι' ἐγὼ τὴν εἶδα
μὲ τὰ μάτια σὰν γαρίδα
'στὸ παζάρι νὰ χυμᾷ,

καὶ ψωμὶ νὰ μὴν ἀφίνη
'στὸ πανέρι, 'στὸ κοφίνι
τοῦ μπκαάλη, τοῦ ψωμᾶ.

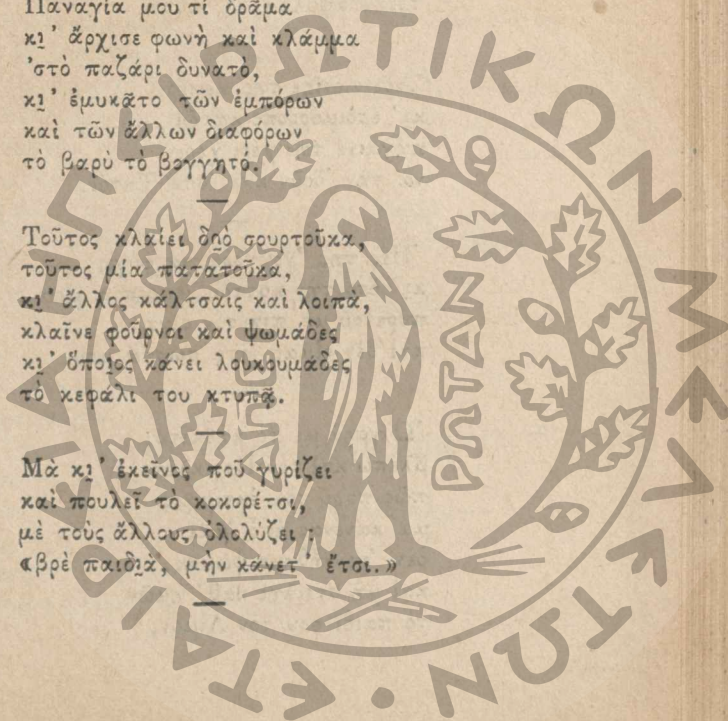
Ἔγιναν μεγάλαις τρέλλαις,
ἔπερνε παλτὰ, φανέλαις,
πατατούκαις καὶ σοκάκια,
κι' ἔτρεχαν οἱ σπαθοφόροι
κι' οἱ φρουροὶ κι' οἱ βερδισατοῖροι
σὲ πλατεῖαις καὶ σοκάκια.

Παναγία μου τί τρόμος,
πέφτει κάτω κάθε νόμος
καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ 'πῇς . . .
Ἔκανε τρελλὸ γιουρούσι
θεονήστικο λερούσι
κι' ἐξεσπάθωναν ἱππεῖς.

Παναγία μου τί δράμα
κι' ἄρχισε φωνὴ καὶ κλάμμα
'στὸ παζάρι δυνατό,
κι' ἐμυκάτο τῶν ἐμπόρων
καὶ τῶν ἄλλων διαφόρων
τὸ βαρὺ τὸ βογγητό.

Τοῦτος κλαίει δὴν σουρτοῦκα,
τοῦτος μὴ πατατούκα,
κι' ἄλλος κάλτσαις καὶ λοιπὰ,
κλαίνει φούρνι καὶ ψωμάδες
κι' ὅποιος κάνει λουκουμάδες
τὸ κεφάλι του κτυπᾷ.

Μὰ κι' ἐκείνος ποῦ γυρίζει
καὶ πουλεῖ τὸ κοκορέτσι,
μὲ τοὺς ἄλλους ὁλαλύζει ;
«βρὲ παιδιὰ, μὴν κανεὶ ἔτσι.»

Μά πώς ήθελα τρώντι,
Περικλέτο κουτσοδόνη,
μέσ 'στών σάλον τής αντάρας
νά 'βρισκόταν κι' ο Σουτσάρας,
κι' ο σίρ Λόου με τόν Τέστα,
για νά 'δούν αυτή τήν φέστα.

Παναγία μου τί θρήνος!
κι' έσκουζα κι' εγώ μαζί:
«τρεις μακάριος εκείνος,
πού δέν έχει μαγαζί.»

Τό συμβάν άνά τήν χώραν
διεσάλπισεν ή Φήμη,
κι' έταράχθησαν πρὸς ὦραν
τά μουστάκια του Ζαήμη.

Τρόμαξαν πολλοί χορτάτοι
τῆς ευδαιμονος τῆς γῆς,
κι' έμαθε καί τό Παλάτι
τό συμβάν τῆς άρπαγῆς.

Π.— Φασουλῇ μου ρεμπεσκήρη,
κύτταξέ την πῶς σιμόνει,
καί 'στους ὁπὸ μας ένα χέρι
κοκκαλιάρικο τεντόνει.

'Στῶν θριάμβων μας τό σφρίγος
ποία φρίκη, ποίον ρίγος...
γκρέμισέ την άπ' έδῶ,
κρύψε με νά μή τήν 'δῶ.

Στείλε την 'στόν Θεοδωρή,
τό λουλουδι νά μυρίση,
πού 'στό στήθος του φορεῖ,
κι' ίσως τήν παρηγορήση.

'Ελα, Φασουλῇ βουβάλι,
'πές της σιγαλά 'στ' αὐτή
σάν τόν Μπαρμπά μας νά βάλῃ
τριαντάφυλλα κι' αὐτή.

'Αδειο δειξε της κεμέρι
κι' έτοιμόρροπο κατῶ...
πήγαινε την χέρι χέρι
νά τήν 'δούν καί 'στό Τατόι.

'Πές της 'γρήγορα νά φύγῃ,
κι' ὅσο τήν κυτῶ 'μπροστά μου
πυρετοῦ με πιάσουν ρίγη
καί δέν εἶμαι 'στά σωστά μου.

'Ω γρηά με τό κασκέτο,
βλέπω καί τόν Περικλέτο
πῶς πολὺ τόν εκτιμᾷς,
μά κανέναν άπό 'μάς
δέν 'γεννήθηκε ψωμάς,
καί μή στείλῃς καθ' ἡμῶν
τό παιδί σου τόν Λιμόν,

ὁπού τώρα μέσ 'στό κράτος
τριγυρίζει Κορωνάτος.

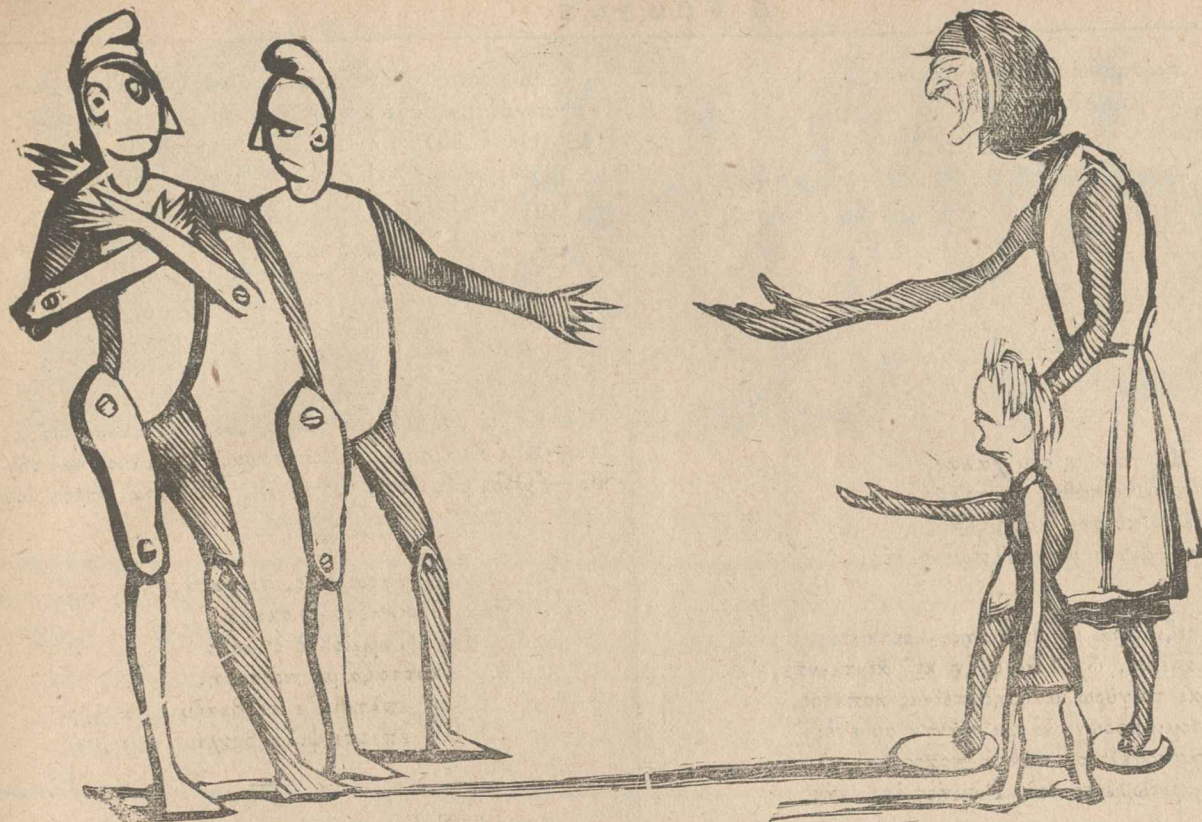
'Απ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ γερά,
καί σάν πρῶτα τιμημένη
χαίρε, Πείνα φλογερά.

'Εκεῖ μέσα κατοικοῦσες τόσα χρόνια με 'ντροπή
κι' έναν πόλεμο 'καρτέρεις ἔβγα πάλι νά σου 'πῇ.
Τέλος ἔφεξε μιὰ 'μέρα,
πού μάς 'πῆραν τήν προβιά,
καί μάς ἔσκιαζε φοβέρα
καί μάς 'πλακῶσε σκλαβιά.

Κι' από τρόπαια τρομάρας καί φυγῆς περιφανούς,
πού σαστίζει κάθε νοῦς,
κι' από ξίφη βουτηγμένα μέσα σ' αἵματα χηνῶν
κι' από στόλους καί ναυμάχους σιναγρίδων κι' ἀγνῶν,
κι' από μέσ' από τορπίλαις, πού δέν εἶχαν ἔμπυρη,
καθῶς γράφει κι' ἀναφέρει νέας δοξῆς ἱστορία,
καί σάν ἤθελες 'μποροῦσες εἰς τὰ χέρια μιὰ χαρά
δίχως φόβο νά τῆς παίξεις,
κι' άπ' ὀβίδες, ὁπού 'πέφταν μ' ένα μπλουμ μέσ 'στά νῆα
τῆς δυσμοίρου τῆς Πρεβίσης,
κι' από μάσκουλα καί τράκες
καί ταμποῦρλα καί τρουμπέταις,
κι' από σθέρκους, πούχουν πλάκες
τῆς δλόχρυσαις σπαλέταις,
κι' από μέσ' από τοῦ Θείου τῆς χιονάταις φαβορίταις,
πού μαδεῖ τῆς μαργαρίταις,
νά τοῦ 'ποῦν ἂν θά βρωμήσουν τῆς Κορδόνας του τὰ γῆα
κι' ἂν θά πάρη καί 'στό μέλλον νέα βάζα σάν τὰ πρῶτα,
κι' από μέσα κι' άπ' ἐκείνη τήν ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλι,
πού με τὰς εὐγνωμοσύνας δέν μάς ἄφησε κεφάλι,
κι' ἔκανε κι' ἐμέ τόν μπέστια ταπεινῶς νά προσκυνῶ
συγγενεῖς γνωστοῦς κι' ἀγνώστους καί νά τοὺς εὐγνωμῶ,
κι' από μέσ' από τό στόμα κάθε ρήτορος βροντώδους,
πού παρλάρει 'στάς τριόδους,
καί τόν πόλεμον εἰδίσα κάθε τύραννον πατάζας,
κι' από μέσ' από τό Βῆμα τῆς Βουλῆς τῆς καρακάζας,
κι' από τόσο νταϊλίκι κι' ἀπειλᾶς κατ' Εὐρωπαϊῶν,
κι' από τόσους δυνατοῦς
τῆς φυγῆς Σταυρατοῦς,
πού κατέθεσαν τήν Νίκην 'μπρός 'στόν Δία τόν Τροπαῖον,
καί 'στό πλῆλᾶστικο 'ριχθῆκαν
κι' ἔπατάξαν φτερωτοί,
κι' ὅσα 'λάχαν κι' ὅσα 'βρῆκαν
τ' ἄρπαξαν ἔμαχητῆι,
κι' άπ' τό κόρδωμα, πού δειχνοῦν εἰς τήν γῆν τῶν Ἀθηναίων
νικηταῖ προνομιοῦχοι,
κι' από μέσ' από τῆς κάπαις εὐκλεῶν Καπετανέων
καί τοῦ Καπετάν-Τσαρούχη,
κι' από τόσα κι' από τόσα, πού δέν ἔχουν μέτρημά,
ξαναβγῆκες ξεμαλλιάρα καί μάς σφίγγεις τόν λαϊμό.

'Απ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ γερά,
καί σάν πρῶν σκελετωμένη
χαίρε, Πείνα φλογερά.

Σέ σιμόνω καί σέ πιάνω,
καί φυσῶ καί ξεφυσῶ,

καί τό κρέας μου δαγκάνω
καί τὰ νύχια μου μασῶ.

Πέρνεις σθάρνα τό παζάρι,
κι' ή 'δική σου Βασιλεία
φτύνει ράτσα πού ποζάρει
μέ προγόνων μεγαλεία.

Γύρνα γύρνα, παλαιοστρίγγλα, μέσ 'σέ τοῦτο τό ρημάδι,
γύρνα δίχως νά τρομάξης καί χωρίς νά φρικῆς,
ἕως οὐ τὰ σκέλεθρά μας νά τὰ διώχνουν κι' άπ' τόν Ἄδη
κι' ὡς σκιά νά κουτουλοῦμε με τῶν πάππων τὰς σκιᾶς.

Γύρνα νά λιμοκτονῶ
κι' ἕνας ἴσκιος νά γενῶ,
ένα πούφ, ἀγέρας, πνεῦμα δίχως αἶμα καί πετσοῖ
καί χωρίς κοιλιᾶς ἀχρείας φουσκωμέναις σάν βουτσοῖ,
κι' ὅταν ἕνας κι' ἄλλος ταῦρος καί παχύσαρκος φαγᾶς
ἔμπροστά του μ' ἀπαντήσῃ,
περιέργως νά 'ρωτήσῃ
κάν προγόνων εἶμαι φάσμα κἂν ἀπόγονος φυγᾶς.

(Τό Φάντασμα τῆς Πείνας ἡμιλεῖ
καί βλέπει τόν φτωχό τόν Φασουλῇ.)

'Η Πείνα.— Δέν γυρνῶ με τόργανέτο, δέν γυρνῶ με τήν λα-
μά τρομάζω τοὺς φαγάδες, μά τρομάζω τὰ Κουβέρνα. [τέρνα,
Φεύγουν ὅλοι τήν δρυμῇ μου
καί σκεπάζω τό κορμί μου
μέ τὰ φύλλα τῆς συκῆς
καί τῆς Βίβλου τῆς Λευκῆς,
πού σοφίας κρύβουν εἰστρους
κι' ἐκεῖ βλέπεις μιὰ σαλάτα

τοὺς 'δικούς σας τοὺς Μινίστρος
καί τὰ ξένα Κονσολάτα.

Σύνεσις, μοῦ λένε τώρα μ' ἐπικλήσεις γοεράς
ὅσοι με λυποῦνται τάχα,
μά τήν σύνεσι τήν ἔχει κάθε πρῶτος κοιλαρᾶς
'στό στομάχι του μονάχα.
'Εν ὀνόματι τῶν νόμων σύνεσις φωνάζουν ὅλοι,
ἀμμ' ἂν δέν πεινοῦν καί 'λίγοι πῶς θά πάρωμε τήν Πόλι;
Σύνεσις, γαυγίζουν γύρω τὰ χορτάτα τὰ σκυλιά,
μά με τέτοια δέν χορταῖν κι' ἔχω νόμο τήν κοιλιά.

Κύτταξέ με, νάμαι νάμαι,
κι' άπ' ὀπίσω πλῆθος σκούζει:
«δῶσε μας ψωμί, πεινάμε,
καί νερόχιοιο μάς λούζει.»
'Ω κυρίαρχε λαέ,
δοξασμένη κι' ἀγλαέ,
πού σάν πρῶτα κουβαρντᾶς
μέ τό γάλι σου γλεντᾶς,
ἀκου πῶς σέ χαιρετίζουν Λόρδους τύμπανα κι' αὐλοῖ
κι' άπ' ἔμπρός μου σάν τόν Μπαρμπά λουλουδάτος συγχοπέρνα,
χαίρε χαίρε, σου σπανάει πολυδόξαστος Δύλη,
κόντρα χαίρε, σου φωνάζουν πολυδόξαστα Κουβέρνα.

Κύτταξέ με... νά κι' εγώ
χαίρε λέγω καί σφριγῶ,
καί περνώντας 'στό λαϊμό μου τάντερά μου για κολιέ
τρέχω τρέχω χαρωπῇ
μέσ 'στοῦ Ζήνωνος τόν ὄρμα για νά 'βρῶ τόν Ρισελιέ
νά τοῦ πῶ καί νά μοῦ πῇ,
σεῖς δ' ἂν εἴδατε πατριῶται
για τοῦ κράτους τήν τιμή

προσπαθείτε νὰ μὴν τρῶτε,
νὰ μὴ θέλετε ψωμί.

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ σύντομα τὸ Φάντασμα τῆς Πείνας
κι' ἐχάθη κουρελιάρικο 'στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας.)

Φ.— Βάλε Φράγκας ρεπαντιᾶ,
βάλε Τούρκας φερτζέ,
καὶ σ' αὐτὴ τὴν καταντιᾶ
κάνε πάντα τὸν γλεντζέ.

Μὴ τὸ κέφι σου χαλᾶς,
σ' ὅ,τι πάθης νὰ γελᾶς,
ἐξω πίκρις καὶ χολαῖς
κι' αἰντε μπακαλοῦμ νὰ λές.

Γιὰ τὰ τόσα ρεζιλίκια μὴ θυμῶνης, κουτεντέ,
σερενάδες, ἀμανέδες, ὦχ ! ἄς φέξῃ κι' αἰντε-ντέ,
κι' ἂν ἀκούεται τριγύρω μαύρης πείνας κοπετός,
νᾶσαι πάντα νομιμόφρων, νᾶσαι πάντα συνετός,
πάντα μὲ τὸ χυμογέλιο, πάντα πρῶς καὶ γλυκὺς,
σὺν Ρωμῆος χαριτωμένος, σὺν Ρωμῆος ἐπεικῆς.

Πάντα σύνεσις, γαιδοῦρι,
πάντα σύνεσις, γομάρι,
νὰ σὲ φτύνω μὲς 'στὴ μούρη,
νὰ σοῦ γδέρνω τὸ τομάρι.

Ρωμηοσύνη, Ρωμηοσύνη,
σύνεσις καὶ σωφροσύνη,
καὶ νὰ τὸ χρωστᾶς γιὰ χάρι καὶ νὰ τὸ θαρρῆς πεσκέσι,
ποῦ δὲν εἶδες κι' ἐδῶ μέσα τοῦ Γαζῆ Πασσᾶ τὸ φέσι.

Σύνεσις καὶ σωφροσύνη... δι' αὐτῶν καὶ μόνον νίκα,
κι' ἔλα σκύψε νὰ φιλήσῃς καθεμιὰ τρανὴ μανίκα,
κι' ἂν σὲ 'δῶ μὲ τὸ ταγάρι μὲς 'στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας
νὰ μοῦ 'πῆς πῶς εἰς τὸ μέλλον θὰ ζητήσωμεν εὐθύνας,
πῶς θὰ φέξῃ καὶ μιὰ 'μέρη, ποῦ θὰ 'δοῦμε προκοπὴ,
καὶ 'στὰ πόδια σου μονάχα νάχῃς αἶμα καὶ 'ντροπὴ.
Σύνεσις καὶ σωφροσύνη, καὶ 'στὰ πόδια νοῦς καὶ μένος,
ὡς νὰ 'πῇ καθένας Φράγκος καὶ Ρωμῆος Μαχαραγιᾶς :
« μὲς 'στὸ χῶμ' αὐτὸ σαπίζει σὺν ψωρόσκυλο θαμμένος
ἐνὸς κόσμος νομιμόφρων καὶ χωρτατζῆς ραγιαῶς. »

Εἶχνα τοὺς ψευτοπολέμους... ὅλα τῶρα 'πῆρυν τέλος,
κι' ἐσιώπησε κι' ὁ Μπέλλος,
ποῦχε τὸν Ἐτέμ προστάζει σὲ μιὰ νύκτα καὶ μιὰ 'μέρη
κι' ἐκ τοῦ Δομοκοῦ νὰ φύγῃ κι' ἐκ τῆς Θεσσαλίας πέρα,
μὰ σὺν εἶδε πῶς 'περάσαν ἡμερόνυχτα πολλὰ
κι' ὁ Πασσᾶς 'στὴ Θεσσαλία τόχει στρώσει γιὰ καλὰ,
καὶ σὺν εἶδε πῶς δὲν 'βρίσκει γιὰ πολέμους ἕναν ἄνδρα,
μὰς 'φασκέλωσε κι' ἐκεῖνος... κι' ἔφυγε 'στὴν Ἀλεξάνδρα.
Π.— Εἶδες, βρέ, τοὺς Ἐπιτρόπους ;
Φ.—

Χθὲς τοὺς εἶδα — σαπρὶ — [στὶ. —]
μία κάμαρα γιὰ τούτους ἐτοιμάσθη χωριστὴ,
κι' ὅλο λούσο, Περικλέτο, κι' ὅλο μόμπιλα τῆς ὥρας
γιὰ νὰ μὴ χαθῇ τόνος τῆς πλουσίας ταύτης χώρας.
Βρέ καλῶς τοὺς, βρέ καλῶς τοὺς, ὅλοι πέσετε πρηνεῖς...
μὰς τοὺς ἐστεῖλαν οἱ φίλοι κι' οἱ στενοὶ μας συγγενεῖς.
Ἰτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, παλαμάκια νὰ κτυπᾶμε
καὶ 'στὸν Στρέϊτ νὰ τοὺς πᾶμε,

κι' ὑπὸ τόνους γλυκυτάτους ταμπουρά καὶ καραμούζι
ν' ἀποκόψουν κάθε κρέας τῆς ἐνδοξοῦ τῆς μουσουλῆς.
Π.— Θὰ ξανάλθῃ κι' ὁ σὶρ Βίσεντ, ὅπως διαδίδῃ.
Φ.— Τὰ κοράκια, Περικλέτο, 'μυριστῆκαν τὸ ψωμί.
Π.— Κι' ἂν Ἐβρῆται θὰ μᾶς γδύσουν, τάχα τοῦτο τί στυγνόν;
Φ.— Φεύγουν ντόπιοι σουφρατζῆδες κι' ἀριβάρουν ἄλλοι.
Π.— Διαλύεται σὲ 'λίγο τῶν Ρωμηῶν τὸ μαγαζί.
Φ.— Καὶ διάλυσιν ἂν γίνῃ, πλὴν ὁ Παρθενὼν θὰ ζῇ.
Π.— Πιθανὸν κι' αὐτὸς νὰ πέσῃ...
Φ.— Τότε πιά Θεὸς σχωρέσει !...
Π.— Τὴν διάλυσιν ἀκούω, μὰς φυνέμπρ, κηδεῖας μέλει.
Φ.— Κι' οἱ ντελάληδες φωνάζουν: σὺνο, ντοῦε, τρέ, καὶ...
Π.— Καὶ θὰ λές μὲ τὸν Σουτσάρα, μὲ τὸν Λόου καὶ τὸν Τέτο.
Φ.— Ὅρσε μὲς 'στὰ μεγαλεῖα, πᾶνε πιά, Θεὸς 'σχωρέσει.

Τί χαρά μας, τί χαρά,
Περικλέτο μασκαρά.
Τὸ Ταμεῖο τὸ ρημάδι
'κὺτταζα μὲ προσοχή,
κι' ἐπλησίαζε τὸ βράδυ
κι' ἐπεφτε ψιλὴ βροχή.

Στέκομαι, τὸ τραγουδῶ,
καὶ σιμόνω... τί νὰ 'δῶ ;
Κάποιος Γερμανὸς Βαρὼνος
'μπρὸς 'στὴν πόρτα στέκει μόνος.

Κατεπάνω μου τινάζει
τὸ ξεράδι τοῦ θρασυ,
καὶ Γερμανικὰ φωνάζει :
« ντονερβέτερ, ἄλτ, τίς σὺ ; »

Ἐνα βῆμα πάω 'πίσω
καὶ 'στ' ἄλθηνά θυμόνω,
κάνω μιὰ νὰ τὸν κτυπήσω,
πάλι μιὰ τὸ μετανοῶνω,
καὶ τοῦ λέω τρομασμένος : ἀέλος, ἀμὰν, Βαρὼνε,
πῶς λυποῦμαι τοὺς 'δικούς μας, ποῦ δὲν ἔχουν πιά νὰ τρώω.
Ὅμως τώρα, Περικλέτο, δεῖρε τὸν πιστό σου φίλο,
ἔχεσες νὰ μοῦ τῆς βρέξῃς 'στοῦ Ρωμηοῦ τὸ πρῶτο φύλλο.

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀνδρέα Καρκαθίτσα βιδίον ἐκ τῶν πρώτων,
τούτεστιν ὁ Ζητιάνος, ὅπου θὰ κάμῃ κρότον,
ἀντάξιός τῆς φήμης τοῦ φίλου συγγραφέως,
ποῦ μὲς 'στοὺς κορυφαίους καλεῖται κορυφαῖος.

Ὁ Πιερράκος ὁ γνωστός, ὁ νέος Κυριακούλης,
σφριγῶν ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ,
περὶ τῆς Κρήτης ἔγραψε, τῆς μάρτυρος τῆς δούλης,
λαμπρὸν Ἡμερολόγιον Ἀξιωματικοῦ,
γραμμένον μ' ἐνθουσιασμόν, μὲ νεῦρα, μὲ ψυχὴν,
κι' ὑπενθυμίζον ἀληθῶς ἐλπίδων ἐποχὴν.